

ΤΑ «ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ» ΚΑΙ Η «ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑ»

ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

Ιερέυς Σωτήριος Ο. Αθανασούλιας

(Κείμενο από το έντυπο «Ορθοδοξία και αίρεσις» της Ιεράς Μητροπόλεως Μαντινείας και Κυνουρίας, τεύχ. 70, Σεπτ. - Οκτ. 2010).

Απαρχές και εξάπλωση του «χαρισματικού κινήματος»

Είναι γεγονός ότι ο σπουδαιότερος ίσως λόγος, για τον οποίο γνωρίζει μεγάλη εξάπλωση η αίρεση των Πεντηκοστιανών στις μέρες μας, είναι ο ισχυρισμός ότι μεταξύ των μελών της εμφανίζονται τα πνευματικά «χαρίσματα» της πρώτης Εκκλησίας και ιδιαίτερα η «γλωσσολαλία» η «γλωσσολαλιά». Το κίνημα των Πεντηκοστιανών και πολλές άλλες «χαρισματικές» ομάδες θεωρούν τα «χαρίσματα» ως απόδειξη γνησιότητας της «εκκλησίας» τους, ως σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος, ως αναβίωση της Εκκλησίας των Αποστόλων, ως επανάληψη του γεγονότος της Πεντηκοστής. Όσα μέλη διαθέτουν τέτοια «χαρίσματα», έχουν την απόλυτη βεβαιότητα, ότι βρίσκονται στον σωστό δρόμο, ότι κατέχουν το πλήρωμα της «αλήθειας», ότι είναι μέλη μιας ζωντανής «εκκλησίας», σε αντίθεση με τις νεκρές η παρηκμασμένες θρησκευτικές κοινότητες (αιρέσεις) του περιβάλλοντός τους. Κατά συνέπεια, είναι πολύ δύσκολο να αντιληφθούν ότι, όσα θεωρούν ως πνευματικά «χαρίσματα» δεν είναι τίποτε άλλο από φαινόμενα δαιμονικής πλάνης, πολύ γνωστά στον Ορθόδοξο χριστιανικό χώρο.

Το λεγόμενο «χαρισματικό κίνημα» εμφανίσθηκε στις Η.Π.Α στις αρχές του περασμένου (20ού)

αιώνα, ως αποτέλεσμα της πνευματικής πενίας (απουσίας της Χάριτος του Θεού), που, όπως είναι φυσικό, διακρίνει τις προτεσταντικές και άλλες χριστιανικές αιρέσεις κάθε εποχής. Κάποιοι πιστοί αναζητούσαν ένα βαθύτερο περιεχόμενο, μια γνήσια πνευματική εμπειρία, πέρα από τον στείρο ρηθικισμό και την επιφανειακή προσέγγιση της Βίβλου, που παρείχε το θρησκευτικό περιβάλλον της τότε αμερικανικής κοινωνίας. Το κενό αυτό ήλθε να καλύψει η εμφάνιση της «γλωσσολαλίας» σε αναζητητές των πνευματικών εμπειριών, που περιγράφονται στη Βίβλο, όπως στους John Alexander Dowie (1847-1910), Maria Woodworth Etter (1844-1924), Charles F. Parham (1875-1929) κ.α. Σημεία της παρουσίας αυτού του «χαρίσματος» θεωρήθηκαν το να βγάζει ο πιστός παράξενους ήχους ή κραυγές (πέφτοντας πολλές φορές στο έδαφος), το να ομιλεί γλώσσες που δεν γνωρίζει (και που δεν κατανοούν συνήθως οι παριστάμενοι) κ.α.

Ο Parham θεωρείται ο «πατέρας της Πεντηκοστής» και η 1/1/1901 η γενέθλια ημέρα του «χαρισματικού κινήματος». Το «Κίνημα της Αγιότητας» ή η «Δεύτερη Πεντηκοστή» άρχισε να διασπάται και να εξαπλώνεται από το «υπερώο» της οδού Azousa του Λός Αντζελες σε ολόκληρη την Αμερική και μετέπειτα σε όλο τον κόσμο. Φυσικά, δεν έλειψαν οι αλληλοκατηγορίες. Κάποιοι διέκριναν σωστά, ότι εκείνο που ενέπνευε αυτά τα «χαρίσματα», δεν ήταν το Άγιο Πνεύμα, αλλά κάποιο άλλο πνεύμα, και κατηγορούσαν συνανθρώπους τους για «καταστάσεις υπνωτισμού, καταστάσεις δαιμονικές, καταστάσεις πνευματιστικές ... όλα τα είδη μαγείας, παροξυσμούς, καταληψίες και άλλα ... μια ασυνάρτητη φλυαρία που δεν είναι καθόλου γλωσσολαλία» (βλ. Ιερομ. Αλεξίου Καρακαληνού, *Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν*, έκδ. Μακρυγιάννης, Κοζάνη 2006, σ. 197). Με βάση τα παραπάνω, δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε ότι μεταξύ των σύγχρονων Πεντηκοστιανών εμφανίζονται εμπειρίες, κάποτε μάλιστα πολύ έντονες. Δεν πρέπει να θεωρούμε ότι οι κάτοχοι τέτοιων εμπειριών ψεύδονται, ή ότι πρόκειται πάντοτε για φαινόμενα αυθυποβολής και άλλα παρόμοια. Το πρόβλημα είναι όχι η ύπαρξη, αλλά η αιτία και η προέλευση αυτών των εμπειριών. Ποιο πνεύμα εμπνέει κάθε φορά καταστάσεις, που εμφανίζονται ως πνευματικά χαρίσματα; Αυτό μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί ακόμη και με την απλή σύγκριση των εμπειριών που περιγράφει η Βίβλος με αυτές που παρατηρούνται στους σύγχρονους «χαρισματικούς». Επί πλέον ολόκληρη η Ορθόδοξη Παράδοση, με τις πλούσιες μαρτυρίες της, μας διδάσκει συστηματικά την «επιστήμη» της διακρίσεως των γνήσιων (θείων) χαρισμάτων από τα μη γνήσια (δαιμονικά) «χαρίσματα», όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Η μαρτυρία της Βίβλου για τα χαρίσματα

Ο Κύριος σε μια χαρακτηριστική παραβολή Του παρομοίασε τον κόσμο με αγρό, ο κύριος του οποίου έσπειρε σ' αυτόν «καλόν σπέρμα» (Ματθ. 13, 24-30). Όμως, την νύκτα («εν τω καθεύδειν») μπήκε ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια. Το «καλόν σπέρμα» στην προκειμένη περίπτωση είναι τα γνήσια χαρίσματα, που προέρχονται από τον Χριστό, ενώ τα ζιζάνια είναι τα κίβδηλα, που προέρχονται από τον διάβολο. Χαρακτηριστικό των ζιζανιών είναι ότι μοιάζουν πολύ με τον καλό σίτο· μόνο στον καιρό της καρποφορίας και του θερισμού διακρίνεται σαφώς ο σίτος από τα ζιζάνια. Δίπλα, λοιπόν, σε κάθε γνήσιο πνευματικό χάρισμα υπάρχει ένα δαιμονικό κακέκτυπό του, που σκοπό έχει να καταστήσει τον δήθεν χαρισματούχο υπόδουλο του «εχθρού». Έτσι, ο ίδιος ο Κύριος κάνει λόγο για την εμφάνιση «ψευδοχρίστων» και «ψευδοπροφητών» (Ματθ. 24,24), που νομίζουν ότι προφητεύουν με το Άγιο Πνεύμα, ενώ ομιλούν με δαιμονική έμπνευση. Κάνει, επίσης, λόγο για κάποιους, που επιτελούν «σημεία μεγάλα και τέρατα», με κίνδυνο να πλανήσουν ακόμη και τους «εκλεκτούς» (Ματθ. 24,24). Όλοι αυτοί οι πλανημένοι ψευδοχαρισματούχοι θα πολλαπλασιάζονται, όσο πλησιάζουν τα έσχατα, το τέλος του κόσμου. Ο απ. Παύλος επισημαίνει ότι «ο Σατανάς μετασηματίζεται εις άγγελον φωτός» και «οι διάκονοι αυτού μετασηματίζονται ως διάκονοι δικαιοσύνης» (Β' Κορ. 11,14-15). Στους βίους των Αγίων συναντάμε πάμπολλες περιπτώσεις, που ο Σατανάς εμφανίζεται ως φως ή παίρνει τις μορφές των Αγίων, της Θεοτόκου, ακόμη και του Ιησού Χριστού, δηλ. μιμείται όλα, όσα επιτελεί ο Θεός για τη σωτηρία του κόσμου. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου δύσκολο να μιμείται και τα πνευματικά χαρίσματα.

Στην Αγ. Γραφή, όμως, γίνεται λόγος και για τα γνήσια πνευματικά χαρίσματα. Ο απ. Παύλος, με αφορμή κάποιες παρανοήσεις μεταξύ των χαρισματούχων της Κορίνθου, αφιερώνει τρία ολόκληρα κεφάλαια της Α' Προς Κορινθίους επιστολής του στο ζήτημα των χαρισμάτων (12, 13, 14). Ας παρακολουθήσουμε τη σκέψη του, διευκρινίζοντας προκαταβολικά ότι τα πνευματικά χαρίσματα, όπως τα περιγραφόμενα στην παραπάνω επιστολή, διακρίνονται σαφώς από τα φυσικά χαρίσματα, όπως τα υπονούμενα υπό του Κυρίου στην παραβολή των ταλάντων (Ματθ. 25, 14-30). Βέβαια, και οι δύο κατηγορίες χαρισμάτων αποτελούν δωρεές του Αγ. Πνεύματος· όμως τα μεν φυσικά χαρίσματα διανέμονται σε κάθε άνθρωπο γενικά και εξ αρχής, ενώ τα πνευματικά χορηγούνται εκ των υστέρων, συνήθως μετά από επίπονη προσωπική προσπάθεια, και μόνο σε βαπτισμένους Χριστιανούς - μέλη της Εκκλησίας του Χριστού. Το να διαθέτει κάποιος ευστροφία ή ευγλωττία ή σωματική δύναμη είναι φυσικό χάρισμα, που οφείλει να το αξιοποιήσει

σύμφωνα με τις εντολές του Κυρίου. Το να θεραπεύει, όμως, ανίατες ασθένειες με την επίκληση του ονόματος του Χριστού είναι πνευματικό χάρισμα («χάρισμα ιαμάτων»), που συναντάται κατά κανόνα σε Αγίους. Επιστρέφοντας στη σκέψη του Παύλου, παρατηρούμε ότι ο Απόστολος του Χριστού διευκρινίζει κατ' αρχήν ότι τα πνευματικά χαρίσματα είναι πολλά, υπάρχουν δηλ. «διαιρέσεις χαρισμάτων» (Α΄ Κορ. 12,4). Όλα, όμως, τα «ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα», το οποίο τα διανέμει «καθώς βούλεται», όπως Εκείνο θέλει (12,11). Η κατανομή των χαρισμάτων παραλληλίζεται με τη λειτουργία των μελών στο ανθρώπινο σώμα: όπως ένα σώμα δεν μπορεί να έχει μόνο χέρια ή μόνο πόδια, έτσι και στο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, δεν υπάρχει ένα μόνο χάρισμα, αλλά πολλά (12,12-27). Χωρίς χαρίσματα, δεν συγκροτείται το Σώμα. Αυτό σημαίνει ότι τα χαρίσματα δεν χορηγούνται χάριν του κατόχου τους, αλλά για την οικοδομή του Σώματος της Εκκλησίας η, πιο απλά, για την ωφέλεια των πολλών, όσων δεν διαθέτουν τέτοια χαρίσματα, τους οποίους ο Απόστολος αποκαλεί «ιδιώτας» (14, 16). Γι' αυτό ο Κύριος επισήμανε ότι υπάρχουν χαρισματούχοι, οι οποίοι, τελικά, δε θα εισέλθουν στη βασιλεία των ουρανών (Ματθ. 7, 22-23), προφανώς, επειδή τους δόθηκαν τα χαρίσματα μόνο και μόνο για την ωφέλεια των άλλων. Αλλά και ο απ. Παύλος τονίζει ότι πάνω από τα χαρίσματα είναι η ανιδιοτελής χριστιανική αγάπη (13, 1-8). Τα χαρίσματα είναι προσωρινά και κάποτε θα καταργηθούν, η αγάπη, όμως, «ουδέποτε εκπίπτει» (13,8).

Ποια είναι, όμως, τα πνευματικά χαρίσματα; Ο απ. Παύλος απαριθμεί αρκετά, όπως «προφητεία», «διδασκαλία», «λόγος σοφίας», «λόγος γνώσεως», «πίστις», «δυνάμεις», «χαρίσματα ιαμάτων», «αντιλήψεις», «κυβερνήσεις», «διακρίσεις πνευμάτων», «ερμηνεία γλωσσών», «γέννη γλωσσών» ή «γλώσσαι» (12, 8-10, 12,28). Προχωρώντας ο Απόστολος, τονίζει ότι όλα τα χαρίσματα δεν έχουν την ίδια αξία. Όπως στο ανθρώπινο σώμα υπάρχουν «ισχυρότερα» και «ασθενέστερα» μέλη, έτσι υπάρχουν «κρείττονα» και «ελάσσονα» (μεγαλύτερα και μικρότερα) χαρίσματα (12,22, 12,31). Αλλού παραθέτει μια αξιολογική κατάταξη των χαρισμάτων, αναφέροντας χαρακτηριστικά: «Ους μὲν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ **πρῶτον** ἀποστόλους, **δεύτερον** προφήτας, **τρίτον** διδασκάλους, **ἔπειτα** δυνάμεις, **εἶτα** χαρίσματα ιαμάτων, αντιλήψεις, κυβερνήσεις, γέννη γλωσσών» (12,28). Παρατηρούμε ότι επικεφαλής των πνευματικών χαρισμάτων είναι το αποστολικό χάρισμα και αμέσως έπεται το προφητικό, ενώ τελευταίο είναι το χάρισμα των γλωσσών (ή γλωσσολαλία). Αν το αποστολικό χάρισμα αφορά στους Δώδεκα και στους Εβδομήκοντα μαθητές του Κυρίου, τότε επικεφαλής των χαρισμάτων είναι το προφητικό χάρισμα. Ο απ. Παύλος παραγγέλλει σαφώς να επιδιώκουμε τα ανώτερα χαρίσματα («ζηλούτε τα χαρίσματα τα κρείττονα», 12,31) και μάλιστα την προφητεία (14,1). Όποιος προφητεύει, οπωσδήποτε υπερέχει εκείνου που «λαλεί γλώσσαις» (14,5).

Τα «κρείττονα χαρίσματα» και η εμμονή στη «γλωσσολαλία»

Παρά τις σαφέστατες αυτές διευκρινίσεις του απ. Παύλου, οι Πεντηκοστιανοί και πολλοί άλλοι «χαρισματικοί» των ημερών μας διακατέχονται από μια εμμονή στο χάρισμα της γλωσσολαλίας, στο κατώτερο από τα πνευματικά χαρίσματα. Τι ήταν, όμως, η γλωσσολαλία; Πρέπει στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι ολόκληρο το κείμενο του απ. Παύλου για τα χαρίσματα (τα κεφ. 12, 13 και 14 της Α΄ Προς Κορινθίους επιστολής) παρουσιάζει πολλά ερμηνευτικά προβλήματα, επειδή προφανώς, για να κατανοήσει κάποιος τι ακριβώς εννοεί ο απ. Παύλος, πρέπει να έχει ανάλογες εμπειρίες, δηλ. να είναι ο ίδιος φορέας των ίδιων ακριβώς χαρισμάτων, για τα οποία ομιλεί ο Απόστολος. Αν δεν είναι φορέας τέτοιων χαρισμάτων, και πολύ περισσότερο, αν έχει πλανηθεί με δαιμονικές εμπειρίες, οδηγείται σε κραυγαλιές αντιφάσεις και σε παράδοξες ερμηνείες των κειμένων. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος επισημαίνει αυτά τα προβλήματα και ο ίδιος επαναλαμβάνει απλώς την ερμηνεία των δασκάλων του στην Αντιόχεια, σύμφωνα με την οποία γλωσσολαλία ήταν το χάρισμα να ομιλεί κάποιος ξένες γλώσσες. Το χάρισμα αυτό ήταν προσωρινό, για να διαδοθεί η νέα πίστη, και πολύ νωρίς έπαψε να υπάρχει.

Όμως, άλλοι Πατέρες της Εκκλησίας δίνουν μια διαφορετική ερμηνεία, επισημαίνοντας κάποια χωρία, τα οποία δεν πρόσεξαν οι σύγχρονοι Πεντηκοστιανοί. Για παράδειγμα, λέει σαφώς ο απ. Παύλος ότι, όταν κάποιος γλωσσολαλεί, «ουδείς ακούει» (14,2). Η γλωσσολαλία δηλ. είναι κάτι εσωτερικό, δεν έχει εξωτερικές εκδηλώσεις και δεν εκφράζεται ούτε με ανθρώπινες γλώσσες, ούτε με παράδοξους ήχους ή με κραυγές! «Ο λαλών γλώσση» δεν απευθύνεται στους ανθρώπους, αλλά στον Θεό, και «πνεύματι λαλεί τα μυστήρια» (14,2). Ο άγιος Νικήτας Στηθάτος (1014-1090) και παλαιότερα ο Ωριγένης (185 -254) κ.α. δέχονται ότι πρόκειται για ένα είδος εσωτερικής προσευχής («νοερά προσευχή», πρβλ. τις εκφράσεις «γλώσση προσευχέσθω», «προσεύχομαι γλώσση», 14, 13-14), η οποία γίνεται με την ενέργεια του Αγ. Πνεύματος «εν τη καρδιά» του ανθρώπου. Είναι χαρακτηριστικό ότι η λεγόμενη «νοερά προσευχή» (είδος προσευχής, που γίνεται δια του Αγ. Πνεύματος «εν τη καρδιά»), όπως συστηματοποιήθηκε από την Ορθόδοξη Παράδοση και έχει καταγραφεί στα έργα των Πατέρων και στη Φιλοκαλία, είναι μια κατάσταση ήδη γνωστή στον απ. Παύλο και στους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης.

Αναφέρει, για παράδειγμα, ο Απόστολος, ότι ο Θεός εξαπέστειλε το Πνεύμα του Υιού Του «εις τας καρδίας ημών», το Οποίο κράζει «αββά ο πατήρ» (Γαλ. 4,6). Αυτό το Πνεύμα προσεύχεται συνεχώς («υπερεντυγχάνει») για μας με αλάλητους στεναγμούς (Ρωμ. 8,26). Αλλού προτρέπει τους πιστούς, λέγοντας: «πληρούσθε **εν Πνεύματι, λαλούντες** εαυτοίς ψαλμούς και ύμνους και ωδαίς πνευματικαίς, άδοντες και ψάλλοντες **εν τη καρδία υμών** τω Κυρίω» (Εφ. 5,19). Οι ψαλμοί αυτοί, οι ύμνοι και οι πνευματικές ωδές, που λαλούνται η άδονται η ψάλλονται «εν τη καρδία» και «εν Πνεύματι», ταυτίζονται με τις γλώσσες η με τα «γένη γλωσσών», για τα οποία ομιλεί εδώ ο απ. Παύλος. Είναι φανερό ότι η κατάσταση αυτή δεν ταυτίζεται με τη «γλωσσολαλία» των Αποστόλων μετά το γεγονός της Πεντηκοστής, όπου οι Απόστολοι μιλούσαν **σε μία γλώσσα** και το Άγιο Πνεύμα μετέφερε τα λεγόμενά τους στη γλώσσα καθενός από τους ακροατές (Πραξ. 2,1-13).

Με βάση αυτή την πατερική ερμηνεία διαφωτίζονται πολλά άλλα σκοτεινά σημεία του κειμένου. Λέει π.χ. ο απ. Παύλος ότι υπάρχουν πολλά «γένη φωνών» στον κόσμο. Κανένα, όμως, δεν είναι «άφωνον» (14,10), εννοείται όπως στην προκειμένη περίπτωση οι «γλώσσες». Αν η σάλπιγκα δώσει φωνή, που δεν ακούγεται («άδηλον φωνήν»), τότε ποιος θα ετοιμασθή για πόλεμο; (14,8). Η φωνή που βγαίνει από άφωνα («άψυχα») όργανα, είτε είναι αυλός, είτε κιθάρα, πως θα γίνει γνωστή στους ακροατές της; (14,7). Αν μπουόν στην Εκκλησία «ιδιώται η άπιστοι», όταν όλοι «γλώσσαις λαλώσιν», φυσικά θα νομίσουν πρόκειται για παράφρονες (14,23), όχι επειδή λένε ακατανόητες φράσεις, όπως νομίζουν οι σύγχρονοι αιρετικοί, αλλά, επειδή όλοι μένουν σιωπηλοί και δεν επικοινωνούν καθόλου μεταξύ τους. Άλλωστε, μια σύναξη, στην οποία όλοι βγάζουν κραυγές και μιλούν ακατανόητες γλώσσες, μοιάζει με Εκκλησία του Χριστού η με συγκέντρωση δαιμονιζομένων; Αλλά και ο «ιδιώτης», αυτός που δεν έχει πνευματικά χαρίσματα, δεν γνωρίζει που τελειώνει η προσευχή για να πει το «αμήν» (14,10). Όποιος «γλώσση λαλεί», συνιστά ο απ. Παύλος, δεν πρέπει να ομιλεί στην Εκκλησία («σιγάτω εν τη Εκκλησία»), δηλ. δεν πρέπει να προσπαθεί να εκφράσει την εσωτερική του προσευχή με ανθρώπινα λόγια, εκτός αν έχει το ειδικό χάρισμα να «ερμηνεύει» («διερμηνευτής») την προσευχή (14, 27-28).

Έτσι, κατά τον απ. Παύλο, η γλωσσολαλία είναι μια κατώτερη πνευματική κατάσταση, που πρέπει να ξεπεραστεί (14,5), γιατί μοιάζει με τη νηπιακή η την παιδική ηλικία του ανθρώπου (14,20). Ο πιστός πρέπει να αναζητά τα «κρείττονα χαρίσματα» και μάλιστα την προφητεία (12,31, 14,5). Η Ορθόδοξη Παράδοση, σε απόλυτη συμφωνία με τα εδώ λεγόμενα του απ. Παύλου, θεωρεί τη νοερά προσευχή (αν η γλωσσολαλία ταυτίζεται με τη νοερά προσευχή) ως κατάσταση **πριν** από τη θεοπτία η τη θέωση, δηλ. **πριν** από τον πλήρη δοξασμό του ανθρώπου εν Χριστώ. Ο γλωσσολαλών απευθύνεται μόνο στον Θεό και ωφελεί μόνο τον εαυτό του, ενώ ο προφητεύων ωφελεί ολόκληρη την Εκκλησία (14, 2-4).

Με βάση τα παραπάνω καθίσταται ιδιαίτερα ύποπτη και προβληματική η εμμονή των σύγχρονων αιρετικών στο χάρισμα της γλωσσολαλίας εις βάρος των «κρείττωνων χαρισμάτων» και μάλιστα με τον τρόπο που εκλαμβάνεται το παραπάνω χάρισμα. Ακόμη κι αν η γλωσσολαλία ήταν χάρισμα ομιλίας ξένων γλωσσών, το χάρισμα αυτό θα είχε δοθεί για να γίνει κατανοητό το Ευαγγέλιο, και όχι για να γίνει ακατανόητο, όπως συμβαίνει στους «χαρισματικούς» των ημερών μας. Ποιος ο λόγος να δοθεί ένα τέτοιο «χάρισμα» σε όσους ομιλούν την ίδια γλώσσα; Τα γνήσια πνευματικά χαρίσματα έχουν λόγο και νόημα, ο δε λόγος και το νόημά τους είναι η «οικοδομή» (πνευματική ωφέλεια) των άλλων και όχι η σύγχυσή τους. Κι απ' αυτό ακόμη το απλό δεδομένο καταδεικνύεται ότι η «γλωσσολαλία» των Πεντηκοστιανών είναι χαρακτηριστική περίπτωση δαιμονικής πλάνης.

Συμπέρασμα: Τα χαρίσματα στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Η Ορθόδοξη Παράδοση μας διδάσκει πως, ό,τι φαίνεται ως πνευματικό χάρισμα, απέχει πολύ από το να είναι όντως πνευματικό χάρισμα. Γι' αυτό ο ευαγγελιστής Ιωάννης συνιστά να μην πιστεύουμε αδιάκριτα σε κάθε «πνεύμα», αλλά να δοκιμάζουμε τα «πνεύματα» αν είναι όντως «εκ του Θεού», γιατί «πολλοί ψευδοπροφήται εξελήθησιν εις τον κόσμον» (Α' Ιω. 4,1). Ευτυχώς, έχουμε τα κριτήρια για να διακρίνουμε τα γνήσια χαρίσματα του Αγ. Πνεύματος από τα ποικίλα φαινόμενα της δαιμονικής πλάνης. Η σύγκριση κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης με το πλήθος ανάλογων περιπτώσεων, που έχουν καταγραφεί στην Ορθόδοξη Παράδοση, θα καταδείξει τελικά, αν αυτή είναι «εκ του Θεού» η όχι.

Ο απ. Παύλος σαφώς αναφέρει, όπως είδαμε, ότι τα χαρίσματα δίδονται για την οικοδομή της Εκκλησίας. Ο φυσικός χώρος, στον οποίο εκδηλώνονται, είναι η Εκκλησία, η μία και μοναδική Εκκλησία του Χριστού, αυτή που ιδρύθηκε από τον Ιησού, που υπάρχει αδιάκοπα μέχρι σήμερα και που θα υπάρχει ως το τέλος του κόσμου. Έξω από την Εκκλησία σε νεοεμφανισθείσες ομάδες «χαρισματικών» δεν εκδηλώνονται πνευματικά χαρίσματα. Τα χαρίσματα της αποστολικής Εκκλησίας ποτέ δεν εξέλειψαν στην Ορθόδοξη Εκκλησία μέχρι σήμερα. Φορείς τους

(χαρισματούχοι) είναι οι Άγιοι, αφού ο Θεός κατοικεί σε καθαρές ψυχές και αφού η κάθαρση από τα πάθη είναι κατά κανόνα μια μακρά και επίπονη διαδικασία. Είναι χαρακτηριστικές οι περιπτώσεις γνωστών Αγίων με έκδηλα χαρίσματα προφητείας (προοράσεως), διοράσεως, ιάσεως ασθενειών, θεόπνευστης διδασκαλίας κ.α. (τα «κρείττονα χαρίσματα» του απ. Παύλου).

Όσο για τους σύγχρονους «χαρισματικούς» ισχύουν οι προειδοποιήσεις του Κυρίου: Προσέξτε τους ψευδοπροφήτες, που έρχονται με ενδύματα προβάτων. Θα τους αντιληφθείτε από τους καρπούς τους. Τα καλό δένδρο κάνει καλούς καρπούς και το σάπιο δένδρο κάνει κακούς καρπούς. Είναι αδύνατο το καλό δένδρο να κάνει κακούς καρπούς και το σάπιο δένδρο να κάνει καλούς καρπούς (Ματθ. 7, 15-19).

Source: http://www.egolpion.com/xarismata_penthkostianwn.el.aspx